

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 544/2021
25.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ристе Рикића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 723/19 од 02.09.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 970/20 од 08.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 25.05.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 723/19 од 02.09.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 970/20 од 08.02.2021. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 723/19 од 02.09.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, те му је изречена условна осуда, тако што је за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, а за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од једне године и три месеца, те је утврђена јединствена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од четири године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а на основу члана 63. КЗ, у тако утврђену казну затвора, уколико дође до опозива условне осуде, окривљеном ће се урачунати време проведено у притвору од 24.12.2018.

године до 14.01.2019. године. Према окривљеном је на основу члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета и то једног кључа црне боје за мењање точкова на путничком возилу. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и то Основном јавном тужилаштву у Новом Саду у укупном износу од 47.799,00 динара и Основном суду у Новом Саду на име стварних издатака спровођења психолошког вештачења у износу од 17.245,26 динара и на име паушала износ од 7.000,00 динара све у року од месец дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом окривљени је обавезан да на основу члана 264. став 1. ЗКП, оштећенима ББ и ВВ накнади нужне издатке на име заступања путем пуномоћника адвоката у укупном износу од 169.500,00 динара, у року од месец дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 970/20 од 08.02.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ристо Рикић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) тачка 2) и тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да суд није могао пуномоћнику оштећених да досуди трошкове поступка на име њиховог заступања када се има у виду да се та лица у чињеничном опису дела у изреци пресуде не наводе као оштећени и да самим тим и немају својство оштећених.

Изнете наводе захтева браниоца окривљених Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Ово из разлога јер из чињеничног описа радње извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, датом у изреци првостепене пресуде произлази да је окривљени ово кривично дело извршио на штету полицијских службеника ББ и ВВ тако да су исти у предметном кривичном поступку несумњиво имали својство оштећених а самим тим и право на ангажовање пуномоћника који ће заступати њихове интересе. С обзиром на наведено окривљени је правилном применом одредбе члана 264. став 1. ЗКП, правноснажном пресудом обавезан да оштећенима накнади нужне издатке на име заступања од стране пуномоћника адвоката у укупном износу од 169.500,00 динара.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљеног АА повређен закон из члана 441. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде нису остварена законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, јер нижестепени судови на основу изведених доказа нису на поуздан начин утврдили да је претња коју је окривљени упутио оштећенима била озбиљна, а јавни тужилац ниједним доказом није поткрепио наводе оптужбе да је безбедност оштећених била угрожена, те да у радњама окривљеног нема ни обележја кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, када се има у виду да окривљени није напао оштећене нити је са истима имао било какав контакт, што су они и изјавили у својим исказима. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у правноснажним пресудама, чиме бранилац суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, те указује на повреду закона из члана 440. ЗПП.

Према наводима захтева браниоца окривљеног у побијаним правноснажним пресудама нису дата јасна и прецизна образложења о одлучним чињеницама, а дата образложења не одговарају садржини изведених доказа, те су нејасни разлози који су дали нижестепени судови у погледу разлика између члана 323. став 3. и члана 323. став 1. КЗ, којим наводима се, по оцени овога суда, указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди нити због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче и то да су побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1), тачка 2) и тачка 3) ЗКП, не дајући разлоге којима би наведене повреде закона конкретизовао.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), као и у случају члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

С обзиром на то да се у образложењу захтева браниоца окривљеног не наводи у чему се састоје истакнуте повреде закона, а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је оцењено да захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић